

DAVID VANN

PİSLİK

ROMAN

Çeviri: ESRA BİRKAN

DAVID VANN

PİSLİK

Dirt, David Vann

© 2012, David Vann

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları InkWell Management ve Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1839-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

DAVID VANN
PİSLİK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Esra Birkan

David Vann'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Caribou Adası, 2012

Bir İntihar Efsanesi, 2012

DAVID VANN, 1966'da ABD'ye bağlı Aleut Adaları'ndan Adak'ta doğdu. Babasının intihar etmesini, yaşama tutunmak için bir çıkış noktası olarak gördü ve *Bir İntihar Efsanesi* adlı ilk kitabında bu konuyu işledi. Basılan ilk kitabı *A Mile Down: The True Story of a Disastrous Career at Sea* (Bir Mil Ötede: Denizde Talihsiz Bir Mesleęin Öyküsü), çoksatarlar arasına girdi. Yazımının üzerinden 12 yıl geçtikten sonra yayımlanan *Bir İntihar Efsanesi*, büyük ilgi uyandırarak Fransa'da Médicis Ödülü dahil on bir ödül kazandı. *Caribou Adası* (2011) ile başarılarını sürdürdü. Son kitabı *Pislik*, 2012'de yayımlandı. David Vann, San Francisco Üniversitesi'nde ders vermekte, ayrıca bazı dergi ve gazetelere makaleler yazmaktadır.

ESRA BİRKAN, 1969'da İstanbul'da doğdu. Lisansını Boęaziçi Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık, yüksek lisansını Boęaziçi Üniversitesi Çeviribilim, doktorasını Yıldız Teknik Üniversitesi Diller ve Kùltürler Arası Çeviribilim bölümlerinde tamamladı. Batı klasiklerinin İslami çevirileri üzerine yaptığı yüksek lisans tez çalışması, *Ideology Unveiled: Islamist Retranslations of the Western Classics*, Lambert Academic Publishing tarafından yayımlandı. Marmara Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde ders vermektedir. Arthur Conan Doyle (*Tekinsiz Hikâyeler*), David Vann (*Bir İntihar Efsanesi*), V. Nabokov (*Mařenka*), Lou Reed (şarkı sözleri), R. Yates (*Hayallerin Peşinde*) çevirileri yayımlandı.

Galen incir ağacının altında annesini bekliyordu. *Siddhartha*'yı belki yüzüncü kez okumuştı, genç Buddha nehre bakıyordu. İncir ağacının muazzam varlığını hissetti, olmayan rüzgârı dinledi, sessizliği dinledi. Yaz sıcağı bastırdıkça bastırıyor, dünyayı dümdüz ediyordu. Vücudu terden yapış yapış olmuştu.

Bu eski ev, yüzyıllık ağaçlar. Uzamış çimenler bacaklarını kaşındırıyordu. Yine de dikkatini toplamaya çalıştı. Olmayan rüzgâra kulak kesildi. Nefesine yoğunlaştı. Olmayan varlığını süzülüp gitmeye bıraktı.

Galen, annesi içeriden sesleniyordu, Galen.

Daha derin nefesler aldı, annesini süzülüp gitmeye bıraktı.

Hah, oradaymışsın, dedi annesi. Çay içelim mi?

Galen yanıt vermedi. Nefesine yoğunlaştı, annesinin oradan gitmesini diledi. Aslında burada durmuş, annesini bekliyordu, çay saatini bekliyordu.

Tepsiyi taşımama yardım et, dedi annesi, Galen de iç çekip kitabını bıraktı ve ayağa kalktı, bağdaş kurduğu için bacakları uyuşmuştu.

Hah, geldin mi, dedi annesi, Galen mutfığa girince. Çıplak ayaklarının altında eski tahtalar gıcırdayıyordu. Pul pul soyulan ahşap cilası yüzünden tahtalar pürüzlüydü.

Tepsiyi aldı; eski ve ağır gümüş tepsi, gümüş işlemeli çaydanlık, beyaz porselen fincanlar, onu bunaltan ne varsa hepsi bu tepsideydi. Elleri doluyken annesi arkadan uzanıp aniden ensesine bir öpücük kondurdu. Bu öpücük ve annesinin sevimli olmaya çalışırken çıkardığı o genizden gelen ses yüzünden Galen korkuyla yana çekildi, neredeyse çılgın atacaktı, ama tepsiyi elinden düşürmedi. Tepsiyi incir ağacının gölgesindeki dökme demir masaya taşıdı, burası çiftlik aletlerinin durduğu barakanın duvarına yakındı, barakanın üst katında küçük bir daire vardı. Galen, annesinden ve evden uzaklaşmak için buraya taşınmayı düşünüyordu.

Annesi de parmak sandviçlerle yanına gelmişti, salatalık ve su tereli. İngiltere’de değildiler ki. Burası İngiltere değildi ki. California’nın göbeğinde, Sacramento’nun bir banliyösü olan Carmichael’daydılar. Upuzun, derin bir vadi olan Central Valley, İngiltere’den çok çok uzaklardaydı, ama yine de her akşamüstü çay içip sandviç yiyorlardı. Oysa İngiliz bile değildiler. Anneannesi İzlandalı, dedesi Almandı. Hayatlarının anlam ifade eden hiçbir yanı yoktu.

Otursana, dedi annesi. Kitabın güzel mi?

Ona bir fincan çay doldurdu annesi. Beyazlar giymişti. Yazlık beyaz bluz, uzun beyaz etek, beyaz sandaletler. Geniş kalçaları iskemleye yayılmıştı, bedeninin alt kısmı üst kısmından daha hızlı genişliyordu.

Sandviçlerden alsana, dedi. Yemen lazım.

Kenarları kesilmiş parmak sandviçler. Salatalık ve krem peynirli. İştahı dahi olsa, bunlar hayatta yemek isteyeceği şeylerin en sonunda gelirdi.

Bir deri bir kemik kaldın, dedi annesi.

O da nefes egzersizine döndü. Annesi her ağzını açtığı anda, nefesine yoğunlaşıyor, dünyayla olan bağlarını tümünden koparıyordu. On kere nefes alıp verdikten sonra,

çayından bir yudum aldı; çay sıcak, naneli ve şekerliydi.

Avurtların çökmüş, boynundan kemikler fırlamış.

Kemik filan yok boynumda.

Ama fırlamış işte. Yemen lazım. Ayrıca duş alıp tıraş olmalısın. Kendine biraz çekidüzen verince öyle yakışıklı oluyorsun ki.

Nefes alıp verişleri hızlanmıştı, öfke, içinde yavaş yavaş kabarıyordu, boynu ile omuzları genişlemiş, kafası yok olmuştu sanki. Böyle anlarda ağızdan çıkanı kulağı duymazdı, ama kendini tuttu.

Altı üstü bir sandviç, Galen. Hey Tanrım, ne var sanki bunda? Bak şimdi bana. Salatalıklı bir parmak sandviçi yavaş yavaş kaldırdı, havada küçük bir daire çizdirip yavaşça ağızına attı.

Galen başını eğip fincanına baktı, çay suyun içinde leke gibi duruyordu, dibe doğru rengi koyuluyordu. Solmuş nane yapraklarının yüzeyinde ufak kabarcıklar oluşmuştu. Dünya koca bir sel olmuş akıyor, hiçbir şey asla durmuyordu. Kontrol etmek imkânsızdı, geri çevirmek imkânsızdı. Yükseliyor, sıkıştırıyor, baskı yapıyordu. Bir ay sonra okul başlıyor, dedi. Üniversiteye gitmeliyim. Bir yılı daha çay içip sandviç yiyerek geçiremem.

Gitmekte serbestsin.

Hiç paramız yok, farkındaysan.

Bu benim suçum değil ki. Elimizdekilerle yetinmek zorundayız. Ayrıca böyle güzel bir yerde yaşıyoruz, burası tamamen bize ait.

Başka bir yerde yaşamayı tercih ederdim.

Annesi çay kaşığını alıp çayını karıştırdı, Galen bekledi. Beni neden üzmem istiyorsun? diye sordu annesi.

Hava nefes alınamayacak hale gelmişti. Öyle sıcaktı ki, boğazı kupkuru kesilmiş, ciğerleri kâğıt gibi incelmışti, daha fazla genişleyemiyordu ve Galen neden her şeyi bırakıp gidemediğini bilmiyordu. Annesi kendi oğlunu

kocaya çevirmişti. Annesinden, kız kardeşinden ve yeğeninden kurtulmuş, sadece ikisine ait bir dünya kurmuştu. Galen her gün, bir gün daha dayanamayacağını hissediyor, ama her gün kalmaya devam ediyordu.

Çaydan sonra Galen odasına çıktı. Ebeveyn yatak odası kendisine aitti, çünkü annesi çocukluğundan kalma odasında uyuyordu. O da anneannesiyle dedesinin odasında kalıyordu. Uzun, genişçe bir yatak odasıydı, duvarlar yarıya kadar koyu ahşap lambriyle kaplıydı, ahşap parkeler ise aşınmış ve yıpranmıştı. Duvarlardaki ahşap kaplama, göğüs hizasında bir çıkıntı oluşturuyordu. Bunun üzeri lacivert üstüne çiçekli Fransız duvar kâğıdıyla kaplıydı, duvar kâğıdı bir metre aralıklarla, tavana kadar uzanan koyu ahşap kirişlerle bölünmüştü. Tavan ise daha da koyu ahşaptandı ve kare kareydi, avizenin asılı olduğu yerde oymalı bir bölüm vardı. Burası onun ehemmiyetsiz hayatı için fazla gösterişli, fazla ağırdı, başka bir zamandan kalmaydı.

Galen'in karyolası bu bahçeden kesilmiş ceviz ağacından yapılmıştı. Makul olan tek şey de bu karyolaydı. Dışarı çıktığında, kesilen ceviz ağacından geriye kalan kütüğün üstünde oturabilirdi. Ama onun ötesinde, neyin nasıl olduğu, kendisinin ne olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Aşağı inip arabanın yanında annesini beklemeye başladı. Evin önündeki, daire şeklindeki araba yolu çitle çevrili uzun bir ara yola bağlanıyordu, çit fazla boy atmıştı. Dairenin ortasındaki çiçekleri de yabancı otlar bürümüştü. Devedikeni ile yüksek otlar güneşten sararmıştı. Önceleri bir bahçıvan vardı ve bahçıvan için hâlâ haftalık ödeniyordu, ama Galen ile annesi artık bu haftalıkla geçiniyordu. Bahçıvan ile hizmetçi için ödenen haftalıkla.

On iki yaşındaki, Buick Century, 1973 model arabanın önü yanlara doğru uzun bir kavis çizerek uzanıyordu. Tekneydi sanki. Bir yıl önce metalik turuncuya boyanmıştı, Galen'in annesi paraları har vurup harman savuruyordu. Hadi boyatalım, demişti. Boyatalım işte, ne olacak sanki.

Metalik boya güneşin ısınıncısını olduğu gibi yansıtıyor, güneş ne şapkası ne de güneş gözlüğü olan Galen'ı yakıp kavuruyordu. Cildi meşin gibi olmuştu. Yüz metre kadar ileride, büyük bir meşe ağacının serin gölgesinde bir bank vardı, ama Galen olduğu yerde kaldı. Gözlerini olabildiğince açarak güneşe bakıyordu.

Galen yeryüzünün giderek güneşe yaklaştığını, toprağın sıcak eriyik çuvalını yüklenerek güneşe doğru ilerlediğini hissediyordu.

Derken annesi göründü. Hasır şapkasını takmıştı, ellerinde bir sürü küçük poşet vardı, anahtarlarını çıkarmaya çalışıyordu. Şunun şurasında beş kilometre öteye gideceklerdi, ama türlü türlü şeyler almıştı yanına. Her gün çaydan sonra anneannesini huzurevinde ziyarete gidiyorlardı. Her şey büyük bir film prodüksiyonuna dönüşüyordu, her filmin yıldızı da annesiydi.

Annesi ona doğru yürürken gülümsedi, bu geniş ve sevimli gülümseme annesinin en güzel özelliğiydi. Kapıdan araba yoluna uzun bir yürüyüş, çim tarhiyla çevrelenmiş dar bir yol, kimi çimenler hâlâ yeşil. Sulama fıskiyelerinin su faturası doğrudan para fonundan ödeniyordu.

Sen de buradaymışsın, dedi annesi. Gidelim mi?

Annesi için kötü bir an yoktu hiç. Çay içerken tartışanlar onlar değildi sanki. Hiç tartışmamışlardı ki zaten. Hayatı boyunca annesinin başına hiç tatsız olay gelmemişti. Galen ne söyleyeceğini bilemedi. Arabanın motor kapağına baktı, güneş gözleri kör ediyordu, gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Galen, dedi annesi. Kapıyı aç da arabaya bin. Önce bacaklarını sokacaksın. O kadar da zor bir şey değil.

Galen da kapıyı açtı, bir bacağını içeri soktu, diğer bacağını da kollarını kullanmadan sokmaya karar verdi. Bir gümbürtüyle çakılın üstüne omuz üstü düştü. Bacakları kapıya sıkışmıştı.

Hey Tanrım, dedi annesi. Bugün bununla uğraşacak vaktim yok, Galen. Arabanın etrafından dolaşıp yanına geldi, koltuk altlarından tutup onu kaldırdı ve araba koltuğuna tıktırdı, sonra da kapıyı çarpmadan usulca kapattı.

Sürücü koltuğuna yerleşirken, şirinlik yaptığını mı zannediyorsun, dedi. Kendi kapısını da kapadı ve yola koyuldular, yoldaki çakıllar lastiklerin altında çıtırdıyordu.

Alışveriş merkezinin önünden geçerlerken, Bel-Air'deki kabak tatlısı bir harika, dedi Galen.

Kes sesini, dedi annesi.

Ama tatlıları çok güzel, dedi Galen. Annesi, anneannesini huzurevine tıkmadan önce anneanesi her gün durmadan bunu söylerdi.

Annesi Galen'ı duymazlıktan gelmeye çalışıyordu, ama bunu her zaman başaramıyordu. Özellikle de kabak tatlısı, dedi Galen.

Annesi iyi bir anne, iyi bir evlat, iyi bir insan olduğunu düşünürdü, bu yüzden de kendini kötü bir şey söylemekten alıkoydu. İncinmiş görünüyordu, yüzü kararış, gülümsemesi uçup gitmişti.

Şu huzurevine tıkılıp kalmasaydım, kabak tatlısı yiyebilirdim yine, dedi Galen.

Galen'in anneannesinin sağlığı, hafızası dışında çok iyi durumdaydı. Annesi içeri girince, Suzie-Q, diyerek karşıladı onu. Sarıldılar, sonra da sıra Galen'a geldi.

Galen sarılmaktan hoşlanmıyordu. Ailesinde herkes kadındı ve durmadan ona sarılıyorlardı, her gün, pek çok kez. Hayatının geri kalanında kimsenin ona sarılmasını istemiyordu.

Yakışıklı torunum gelmiş benim, dedi anneanesi. Sonbahar için üniversiteye hazırlanıyor musun?

Galen'in kollarını sıkıca tutmuştu. Kollarını kurtarmaya çalıştı, sanki başka birinin kollarıymış gibi, ama anneannesinin bırakmaya niyeti yoktu. Yüzü kendisine çok yakındı. Birkaç ay öncesine göre daha farklıydı yüzü. Yeni protezi her nasılsa yüzünü tamamen değiştirmişti, daha yuvarlak, daha yumuşak ve tam bir yabancı gibi görünüyordu. Sanki hiç onun anneanesi olmamış da oraya saklanmış başka biri gibi duruyordu.

Bu sonbaharda değil, dedi sonunda. Bir yıl ara vereceğim.

Anneanesi ona dikkatlice baktı, yüzünü ve gözlerini inceledi. Belki de hatırlamaya çalışıyordu. Hatırlamadığı şey, Galen'in beş yıldır ara verdiği idi. Evet, dedi. Evet, elbette, üniversiteye başlamadan biraz zamana ihtiyacın var. Bunu daha önce konuşmuştuk. İyi bir fikir. Belki biraz seyahat edersin, önce dünyayı görürsün.

Avrupa'da hayalî bir yıl; küçük bavuluyla transatlantiklere, trenlere binen, hali vakti yerinde genç adam, kaldığı yüzlerce eski otel odasında kepenkleri açarak dışarıdaki çan kulelerine ve taş binalara bakıyor. Ketten takım elbisesiyle kafelerde oturuyor, yarım düzine dilde sohbet ediyor. Galen'ı kızdıran şey, bunların aslında gerçekleştirebilecek şeyler olmasıydı. Eğer bir babası ve normal bir annesi olsaydı, işi gücü olan bir ebeveyni olsaydı, hafızasını yitirmemiş bir anneanesi olsaydı, anneanesinden gelen ekstra parayla bunları yapabilirdi. Bunun yerine, anneannesinin parası huzurevine, metalik turuncu boyaya ve asla çalışmayan bir anneye gidiyordu.

Anne, Galen'ın kollarını kıracaksın.

Pardon, dedi anneanesi, onu bırakarak. Sen benim en sevdiğim torunumsun, biliyor musun?

Beyaz karavel saçlar, parlaklığını yitirmemiş mavi gözler. Ayrımcılık yapmak pek de iyi bir şey değildi, ama anneanesini seviyordu gerçekten de. Onu daima herkesten daha çok sevmişti.

Sağ ol, anneanne, dedi. Sen de benim en sevdiğim anneanemsin.

Ooo, dedi anneanesi ve ona tekrar sarıldı.

Oda pek küçüktü, yatağa mahkûm daha yaşlı bir kadınla paylaşıyordu. Bu kadının gözleri hep ıslak olurdu, şimdi de Galen'a gülümsüyor, ama ağlar gibi görünüyordu.

Yürüyüşe mi çıksak, dedi Galen. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Yerdeki marleyler, beyaz duvarlar, yatakların çevresindeki naylon perdeler. Tam da ölünecek bir yerdi, ama anneanesi iyiydi. Odayı başkasıyla paylaşıyordu, çünkü annesi fondaki parayı mümkün olduğunca az harcamak istiyordu ve anneanesinin parası olduğunu hatırlayıp hatırlamadığı da belli değildi.

İyi fikir, dedi annesi. Bahçede bir yürüyüş yaparız.

Oraya son giden çürük yumurtadır, dedi anneanesi.

Birbirleriyle yarışarak bahçeye çıktılar. Koridorda gördükleri hemşirelere sanki oraya bir daha dönmeyeceklermiş gibi el sallıyorlardı. Galen'ın annesi gülümsüyordu, çünkü onlar özel insanlardı. Annesinin en sevdiği şey, özel olmaktı.

Bahçeye varıp da yarışmayı bıraktıklarında, Galen'ın annesi nefesini koyuverdi. Kendi annesinin koluna girip ona iyice sokuldu. Çok eğlendik, değil mi?

Bahçe dedikleri yer beton bir avluydu, bitkiler tekerlekli tahta saksıların içindeydi. Bu saksılar her yere taşınabiliyordu, öyle ki asla iki kere aynı bahçede dolaş-

mıyordunuz. Bitkilerin hiçbiri bir buçuk metreden uzun olmadığı için, gölge mölge de yoktu.

Galen'in anneannesi ona kocaman gülümsedi. Galen da, dişlerini hiç göstermeyen çarpık bir sırıtışla ona karşılık vermeye çalıştı. Belki de onun yanak kasları daha farklıydı. Kendi kendilerine yukarı çekilmiyorlardı.

Şu çiçeklere bakın, dedi annesi, gerçekten de her yer çiçek doluydu. Beyaz, pembe ve mor petunyalarla dolu uzun bir saksının yanında duruyorlardı. Küçücük suratlar gibi, dedi annesi.

Saat kaç? diye sordu anneannesi.

Anne, şuraya bak, ne güzel güller.

Güllere doğru yürüdüler, kırmızı, seyrek ve dikenliydi. Galen eğilip kokladı. Kırmızı gül kokusunu severdi.

Boğa Ferdinand¹ gibi, dedi annesi.

Sağ ol, dedi Galen.

Boğa Ferdinand'ı hatırlıyor musun, anne?

Ama Galen'in anneannesi endişeyle çevresine bakıyordu. Saat kaç? diye sordu tekrar.

Hani bütün gün yatıp çiçek koklamaktan başka bir şey yapmayan boğa vardı ya.

Gitsek iyi olacak, dedi Galen'in anneannesi. Geç oldu. Artık eve gitmeliyiz.

Şuraya bak, dedi Galen'in annesi. Latinçeği de varmış.

Eve gitmemiz lazım artık.

Galen nefesine odaklanmaya çalıştı.

Çıkış ne tarafta? diye sordu anneannesi, çevresine bakınarak. Sıcaktan yüzü terlemiş, bluzunun rengi koyulmuştu. Hiç gölge yoktu. Çıkışı bir türlü hatırlayamıyorum.

1. Amerikalı yazar Munro Leaf'in *Ferdinand'ın Hikâyesi* (1936) adlı çocuk kitabında, Ferdinand adlı boğa, boğa güreşi yapmak yerine çiçekleri koklamayı tercih eder.

Bu taraftan, anne. Odana dönüyoruz.

Eve gitmemiz lazım.

İstersen kâğıt oynarız, dedi Galen, yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu duruma tahammül edemiyordu.

Harika bir fikir, dedi annesi. Hadi bir el kâğıt oynayalım, anne.

Ben eve gitmek istiyorum. Beni neden eve götürmüyorsunuz?

Galen ile annesi eve döndüklerinde, teyzesiyle kuzeni kapıda bekliyordu. Teyzesi kapıda duruyor, kuzeni Jennifer meşe ağacının altındaki banka yayılmış oturuyordu. Gangsterler gibi. Galen'in annesi arabayı onların eski püskü Oldsmobile'inin arkasına çekti.

Annesi kapıya doğru giderken, Galen da kuzenine doğru yürüdü. Meşe ağacının dalları her yöne bir metre kadar uzanıyordu. Çocukken burada oyun oynarlardı, gölgede oyuncak bebekler ve askerlerle saatlerce oynarlardı.

Selam, dedi Jennifer.

Galen bakmamaya çalıştı, ama kuzeni bir ayağını bankın üzerine kaldırdığı için, kısa eteğinin altından açık mavi renkli külotu ile yumuşak baldırı görülüyordu. On yedi yaşındaydı ve Galen son dört yıldır ona böyle kaçamak bakışlar atıyordu. Bu dayanılmaz bir şeydi. Yere, incik kemiğine kadar uzanan çimenlere baktı.

Selam, dedi Jennifer. Hiç de fena görünmüyorsun. Çok seksisin. Senin o "bir daha asla duş almam" diyen görünüşüne hastayım. Bence evsizler çok seksi.

Sen ikimiz için de yeterince duş alıyorsun nasıl olsa.

Doğru, dedi Jennifer. Duştan sonra cildimin aldığı yumuşaklığı seviyorum. Parmaklarını baldırının iç kısmında gezdirdi. İnanılır gibi değil, dedi. Dokunmak ister misin?

Kes şunu, dedi Galen ve eve doğru yürüdü. Salon soğuk ve karanlıktı, perdeler kapalıydı, merdivenin dibinde bir süre öylece durdu. Kimsenin çalmayı bilmediği küçük kuyruklu piyano. Duvarlarda eski fotoğraflar. Tozla kaplı uzun ve geniş parkeler. Gıcırdayan merdivenden odasına çıkıp kapısını kilitledi. Bir *Hustler* dergisi alıp yatağına uzandı.

Zevk ile çaresizlik birdi, derin ve korkunç bir ihtiyaç, hayal gücü ise çok zayıftı. *Samsara*¹, acıların dünyası. Dergiyi bıraktı, elini sertleşmiş aletinden çekti. Komodinin üstünden teybini aldı, kulaklıkları takıp Kitaro'yu dinledi. Gözlerini kapayarak çöldeki develeri, kum, rüzgâr ve zamana karşı yapılan yolculukları hayal etti. Ruhunu başka hayatlara, başka enkarnasyonlara ulaştı, özgür olduğunu hissetti. Bu beden bir hayaldi sadece.

Kapısının vurulması hayal değildi gerçi, kulaklıklarını çıkarmak zorunda kaldı. Geliyorum, diye bağırdı. Tanırım. Yemek yemezsek dünyanın sonu gelecek değil ya.

Külotunu ve şortunu çekti, sonra şort yerine kot pantolon giymeye karar verdi. Kot pantolon sertleşen aletini gizleyebilirdi. Onun yakınında olmak bile aletin sertleşmesine yetiyordu. Bunu engelleyemiyordu.

Merdivenden aşağı inerken hissettiği şey dehşetti, mezbahaya giden bir hayvan gibi hissediyordu kendini. Binbir Utanç Yemeği, diye mırıldandı kendi kendine, bu yemeğe önceden bir isim vermenin faydası vardı. Bu sayede yemeğin gücünü biraz hafifletebilirdi. Yavaş hareket ediyor, havaya kıyasla neredeyse serin olan ahşabın üstünde çıplak ayakla yürüyordu.

Neden kot giydin? diye sordu annesi.

1. Hint dinî geleneklerinin ortak tanımı olan *samsara*, yaşamın döngüsünü, ölümü ve yeniden doğuşu, var oluşu ve yok oluşu tanımlar. Budizm geleneğinin amacı, bu döngüyü terk etmektir.

Canım istedi, dedi. Üçü de pantolonuna bakıyordu.
Bu sıcakta mı?

Masaya oturdu. On iki kişilik uzun, dar bir masaydı. Galen ortada, kuzeninin karşısında oturuyordu. Annesiyle teyzesi iki başta oturuyorlardı. Onlar yemeğe başlamışlardı zaten, yedikleri şey domuz sosisli ruloydu. Onun tabağına da hamura sarılı, fırınlanmış sosislerden koydular. Yanında da ketçapla hardal vardı.

Yemek yemen lazım, dedi teyzesi. Gözlerin bile dışarı fırlamış.

Galen gözlerini kapadı. Kocaman, sımsıcak bir vadinin göbeğindeydiler, California'daki Central Valley bir toz çanağı gibiydi. Galen, saatte beş yüz kilometre hızla esen bir hortum çıksın, cevizlikten gelip evi yerle bir etsin istiyordu. Teyzesinin, annesinin ve kuzeninin iskemleleriyle birlikte havalanmalarını, parçalanan ahşabın şarapnel gibi havada uçuşmasını, küçük domuz sosislerinin rulolarından kurtulup havaya fırlamasını istiyordu.

Göklerdeki babamız, diye başladı kuzeni. Günlük ekmeğimizi bugün de bize ver. Yanağımızı, boynumuzu, etlerimizi doldur.

Kes şunu, Jennifer, dedi Galen'in annesi.

Bence zavallı Galen'in tekrar bir bütün haline gelmesi için dua etmeliyiz.

Kes şunu dedim sana.

Suzie-Q, dedi teyzesi.

Pekâlâ, dedi annesi. Küçük meleşini azarlamayacağım, Helen.

Galen gözlerini açtı. Çapraz ateş başladığına göre, kendisi artık güvende sayılırdı.

İyi vallahi, dedi teyzesi. Galen ellisine gelinceye kadar memenden düşmesin, sonra da çocuğunu şımartan ben olayım.

Çağdaş Amerikan
edebiyatının en özgün
yazarlarından David Vann,
kitaplarında insan ilişkilerini
sarsıcı bir biçimde işliyor.

© David Vann

Pislik'te, pek çok insanın toz kondurmadığı, hatta kutsal saydığı aile kurumunun, işlevini yitirmiş bir örneğiyle karşı karşıyayız. Normal bir hayata sahip olmaya çalışan bir gencin, ailesindeki şiddet ve sevgisizlik sarmalında adım adım insanlıktan çıkmasına tanık oluyoruz. İlk sayfalardan itibaren kendini hissettiren kara mizah, yavaş yavaş yerini psikolojik dehşete bırakıyor. Yazarın ustalıklı dili sayesinde, genç Galen'in çektiği acıları iliklerimizde hissediyor, geçirdiği dönüşümde ona eşlik ediyoruz.

Bir İntihar Efsanesi ve *Caribou Adası*'na ev sahipliği yapan Alaska'nın buz gibi soğuğu, *Pislik*'te yerini, California'nın yapış yapış sıcağına bırakıyor. Bu iklim değişikliği kitabın atmosferine yansıdığı gibi, yazarın tarzına da damgasını vurmuş. *Pislik*, farklı ve şaşırtıcı bir David Vann kitabı.

Kapak resmi: EGON SCHIELE

ISBN 978-975-07-1839-7

9 789750 718397